

Arrest

nr. 184 316 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat R. JEENINGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juli 2015 diende de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische zus, mevr. S. T. B. A-N.

Op 13 januari 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 167.573 van 13 mei 2016 werden de weigeringsbeslissing en het bevel van 13 januari 2016 door de Raad vernietigd.

Op 20 mei 2016 nam de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (onder een bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.07.2015 werd ingediend door:

Naam: T. B. A.

Voornaam: John

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 04.09.1971

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: Mechelsesteenweg, 75/1 2640 MORTSEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- schrijven stad Venlo dd. 15.04.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon dd. 20.03.2015 is ingeschreven als ingezetene in de Basisregistratie Personen*
- verklaring betreffende aangifte vertrek uit Nederland, stad Venlo dd. 06.07.2015*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 °2 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, van artikel 21 VWEU, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. In een enig middel betoogt de verzoekende partij integraal als volgt:

"Verwerende partij wijst de aanvraag tot gezinshereniging af omdat niet aan de voorwaarden van artikel 47/1 °2 van de Vreemdelingenwet werd voldaan. Ten eerste. In de bestreden beslissing staat het volgende te lezen: "Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2)". Artikel 7 van richtlijn 2004/38 geeft aan in welke gevallen een unieburger langer dan drie maanden op het grondgebied mag verblijven. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de referentiepersoon van 20.3.2015 tot 6.7.2015 ingeschreven is geweest in de stad Venlo in Nederland. Dat verzoeker niet begrijpt waarom verwerende partij zich afvraagt of er een effectief verblijfsrecht verkregen werd. Dat dit toch duidelijk blijkt uit het feit dat referentiepersoon méér dan drie maanden in Nederland heeft verbleven. Dat het een unieburger slechts toegelaten is om langer dan drie maanden te verblijven in een gastland indien er aan de voorwaarden van artikel 7 van de richtlijn is voldaan. Op basis waarvan referentiepersoon een verblijfsrecht verkreeg doet niet ter zake. Dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt of referentiepersoon als werknemer of als student werd ingeschreven is in casu absoluut niet relevant en mag niet aan verzoeker worden tegengeworpen. Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de referentiepersoon gedurende een periode langer dan drie maanden geregistreerd stond in Nederland. Dat de referentiepersoon wel degelijk een beroep kan doen op art. 21 VWEU. De materiële motiveringsplicht werd op dit punt dan ook geschonden.

Ten tweede. Voorts staat er in de bestreden beslissing te lezen dat: "Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd". Verzoeker verwijst in dit verband naar artikel 47/1, °2 en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet; Artikel 47/1, °2: "de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;" Artikel 47/3, §2: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat

zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel". Met andere woorden, betrokkene dient aan te tonen dat hij in het land van herkomst, zijnde Egypte, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon of dat hij ten laste was van de referentiepersoon. Dat hij, indien hij aantoont dat hij ook op het moment dat de referentiepersoon in Nederland verbleef, financieel ten laste was van de referentiepersoon, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Dat het dus niet noodzakelijk vereist is dat verzoeker en referentiepersoon in Nederland op hetzelfde adres hebben gewoond, om vast te kunnen stellen dat dat er een gezinsleven werd opgebouwd of bestendigd. Dat gezinsbanden niet enkel kunnen worden vastgesteld op basis van samenwoning, maar ook op basis van financiële banden. Dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet dit bevestigt. Dat de in de bestreden beslissing geciteerde arrest van het Europese Hof van Justitie (dd. 12.3.2014) te eng wordt geïnterpreteerd. Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De bestreden beslissing van 20 mei 2015 geeft de duidelijk wettelijke basis weer op grond waarvan ze genomen werd, met name artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en artikel 21 VWEU. Daarnaast wordt een omstandige feitelijke motivering weergegeven in de bestreden beslissing zoals deze te lezen staat onder punt 1. De bestreden beslissing van 20 mei 2015 werd genomen op grond van voornoemde wettelijke bepalingen en omkleed met de opgegeven feitelijke redenen, het is dan ook in het licht van voornoemde wetsbepalingen en de door de gemachtigde verstrekte feitelijke motivering dat de schending van de opgeworpen materiële motiveringsplicht onderzocht dient te worden.

De bestreden beslissing is gestoeld op de vernoemde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, welke werd gestoeld op de in de motivering vermelde samenlezing van artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU en verder op de artikelen 47/1 tot 47/3 van de vreemdelingenwet, waarvan de in casu relevante bepalingen, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luiden als volgt:

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Hoewel de bewoordingen *"in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin"* vermeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unie-recht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

De Richtlijn 2004/38/EG is vooreerst van toepassing op Unieburgers die hun recht van vrij verkeer en verblijf uitoefenen en zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten, alsook op hun familieleden, ongeacht de nationaliteit, die de Unieburger begeleiden of zich bij hem voegen.

Richtlijn 2004/38/EG voorziet een persoonlijk en autonoom verblijfsrecht voor Unieburgers die zich in het kader van artikel 7, lid 1 begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

De Richtlijn 2004/38/EG voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, in beginsel geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 35).

Dit geldt a fortiori voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid van dezelfde richtlijn de binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken. (HvJ 5 september 2012, C 83/11, Rahman, §§ 19).

In casu dient te worden vastgesteld dat de zus van de verzoekende partij in België, het land waarvan zij de nationaliteit heeft, woont en verblijft. Zij oefent dus heden geen recht van vrij verkeer of van verblijf uit in een andere lidstaat, zodat zij niet onder de werkingssfeer van de Richtlijn 2004/38/EG valt. Er kan dan ook op grond van de Richtlijn 2004/38/EG geen afgeleid verblijfsrecht worden toegekend aan de verzoekende partij als familielid van een Belg die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit heeft.

De vraag die zich vervolgens stelt, is of dit een geval is van terugkeer van een Unieburger die onder artikel 21 van het VWEU aanleiding kan geven tot een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de verzoekende partij.

Het Hof van Justitie heeft in dit kader het volgende gesteld:

“Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Lida, punt 70).” (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 54).

Het Hof heeft vervolgens besloten dat op grond van artikel 21, lid 1 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG naar analogie toepassing vindt in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong, in casu de lidstaat van nationaliteit (zie HvJ C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, 2014, § 61).

Opdat het gezinsleven kan worden voortgezet bij terugkeer naar de lidstaat van nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht, moet er dus aan twee voorwaarden worden voldaan:

- ten eerste moet er sprake zijn geweest van een ‘daadwerkelijk verblijf’ in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van deze richtlijn genoemde voorwaarden; laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student en op een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat in het kader van een duurzaam verblijfsrecht;
- ten tweede verlangt het Hof dat in het gastland een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd en dat de familieleden-derdelanders daar een afgeleid verblijfsrecht hebben verworven krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 2 of artikel 16, lid 2 van deze richtlijn genoemde voorwaarden.

In casu werd in de bestreden beslissing van 20 mei 2015 gemotiveerd dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat zij een dergelijk afgeleid recht kan laten gelden, nu zij niet heeft bewezen dat de referentiepersoon daadwerkelijke gevestigd was in Nederland op grond van een verblijfstitel en evenmin heeft bewezen dat zij een gezin vormde met de referentiepersoon in Nederland. Zo motiveerde de gemachtigde dienaangaande als volgt in de bestreden beslissing:

“(…) Uit dit arrest - (HvJ, C-456/12) van 12 maart 2014 - volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat zij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- schrijven stad Venlo dd. 15.04.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon dd. 20.03.2015 is ingeschreven als ingezetene in de Basisregistratie Personen
- verklaring betreffende aangifte vertrek uit Nederland, stad Venlo dd. 06.07.2015

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon inderdaad in Nederland gedomicilieerd was. Echter, uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. (...).

De verzoekende partij voert aan dat uit de briefwisseling met de stad Venlo zou blijken dat het de referentiepersoon toegelaten was langer dan drie maanden in Nederland te verblijven. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing van 20 mei 2015 nergens wordt betwist dat de referentiepersoon meer dan drie maanden in Nederland 'verbleef'. In de bestreden beslissing van 20 mei 2015 wordt evenwel gemotiveerd dat uit dergelijk feitelijk verblijf niet blijkt of verzoeker terdege in Nederland verbleef als houder van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op grond van de Richtlijn 2004/38/EG.

Waar de verzoekende partij stelt dat het niet ter zake doet op basis waarvan zij een verblijfsrecht verkreeg; dat het absoluut niet relevant is dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon als werknemer of als student werd ingeschreven, kan zij niet worden gevolgd.

De verzoekende partij gaat evenwel voorbij aan hetgeen hiervoor reeds werd gesteld. Daaruit volgt dat in het kader van het recht van vrij verkeer en verblijf, dat aan de burger van de Unie is gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het VWEU, bij artikel 45 van het Handvest van de grondrechten en bij de richtlijn 2004/38/EG, de familieleden-derdelanders van Unieburgers bij terugkeer naar de lidstaat van nationaliteit van de betrokken Unieburger, enkel in welbepaalde omstandigheden gebruik kunnen maken van de meer voordelige verblijfsbepalingen voor gezinshereniging met Unieburgers.

Er wordt pas een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden verleend aan het familielid-derdelander wanneer, alvorens de Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van nationaliteit, er sprake was van een situatie waarin de betrokken Unieburger met een familielid-derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit.

Immers, artikel 21 van het VWEU vereist niet dat elk verblijf van een Unieburger in het gastland waarbij hij wordt begeleid door een familielid-derdelander, noodzakelijkerwijs impliceert dat op het tijdstip van de terugkeer van die Unieburger naar de lidstaat van zijn nationaliteit, in die lidstaat aan dat familielid een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend.

Gelet op de rechtspraak van het Hof, is – opdat artikel 21 van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht voor familieleden-derdelanders afdwingt – een daadwerkelijk verblijf van de Unieburger in het gastland (in casu Nederland) vereist. Een “daadwerkelijk verblijf” is een verblijf dat van die aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te kunnen bestendigen krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van de Richtlijn 2004/38/EG.

De gemachtigde diende derhalve na te gaan of de door verzoekende partij overgemaakte stukken een afdoende bewijs vormden van een verblijf van meer dan drie maanden van de referentiepersoon in Nederland als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student, of van een ononderbroken verblijf in het kader van een duurzaam verblijfsrecht in Nederland.

De Raad kan enkel vaststellen dat een lezing van de voorgelegde stukken met name een attest van 15 april 2015 bij waaruit blijkt dat haar zus op 20 maart 2015 ingeschreven werd in de gemeente Venlo in de BPR (Basisregistratie Personen) en een brief van het gemeentebestuur van Venlo waaruit blijkt dat

de zus van de verzoekende partij daar op 6 juli 2015 een verklaring van aangifte van vertrek uit Nederland liet optekenen, geen verheldering brengen aangaande de aard van het verblijf van de referentiepersoon in Nederland. Uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt slechts dat een registratie in Nederland als “niet ingezetene” enkel betekent dat de betrokken vreemdeling voor een periode korter dan vier maanden in Nederland kan wonen wanneer hierom wordt gevraagd bij een Nederlandse gemeente.

Hoewel de Raad als dusdanig uit de stukken kan afleiden dat de referentiepersoon enige tijd in Nederland heeft verbleven, een vaststelling die de gemachtigde in de bijlage 20 aan sich ook niet betwist, blijkt uit het stuk niet of de referentiepersoon daadwerkelijk vier maanden in Nederland heeft gewoond. Er blijkt enkel uit dat de referentiepersoon niet over een duurzaam verblijfsrecht in Nederland beschikte.

Verder kan de verzoekende partij verder niet ontkennen dat deze stukken geen enkele verwijzing bevatten naar een verblijf in Nederland in de hoedanigheid van werknemer/werkzoekende/zelfstandige, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of student. Het komt de Raad dan ook niet onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor dat een ‘daadwerkelijk verblijf’ in het gastland krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, lid 1 of artikel 16, lid 1 van Richtlijn 2004/38/EG genoemde voorwaarden, niet kan worden afgeleid uit het voorgelegde bewijs van inschrijving als niet ingezetene in de basisregistratie en de verklaring van vertrek. Het is in casu niet bekend waarom de referentiepersoon zich in Nederland heeft geregistreerd.

Gelet op bovenstaande rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, is het kunnen vaststellen van de precieze aard van het verblijf in het gastland, determinerend teneinde te bepalen of aan het familielid-derdelander een afgeleid verblijfsrecht moet worden verleend.

Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat de referentiepersoon zich effectief in Nederland heeft gevestigd, zoals bedoeld in de Richtlijn 2004/38/EG. Nu de verzoekende partij dergelijk bewijs niet heeft voorgelegd kan zij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft opgetreden.

3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bespreking supra blijkt dat de gemachtigde op basis van de door de verzoekende partij zelf bijgebrachte stukken, een correcte feitenvinding en een correcte kwalificatie van de feiten tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij betwist overigens niet dat er ander bewijs zou zijn voorgelegd inzake een daadwerkelijke titel houdende een verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de referentiepersoon in Nederland, noch betwist zij dat er geen andere bewijsstukken inzake het ten laste zijn werden neergelegd. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 21 VWEU en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

3.17. In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat ten onrechte het bewijs van een gezinsleven op basis van samenwonen in Nederland wordt gevraagd, nu uit artikel 47/1 juncto artikel 47/3 van de vreemdelingenwet zou blijken dat het bewijs van een gezinsleven niet enkel uit een samenwonen kan worden afgeleid, maar ook uit het ten laste zijn van de aanvrager ten aanzien van de referentiepersoon. De verzoekende partij lijkt daarbij aan te geven dat zij tijdens het verblijf van de referentiepersoon in Nederland, nog verbleef in Egypte en daar werd onderhouden door de referentiepersoon.

3.18. De Raad stelt vast dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing van 20 mei 2015, met name de vaststelling dat verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden op basis van artikel 7 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 21 VWEU, overeind blijft. De verzoekende partij kan zich bij ontstentenis aan dergelijk bewezen verblijfsrecht dan ook niet beroepen op artikel 47/1 e.v. van de vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekende partij heeft aldus louter betrekking op de interpretatie

van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en weerlegt geenszins het hoofdmotief van de bestreden beslissing van 20 mei 2015.

3.19. Gelet op de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, onder meer in het arrest C-456/12 van 12 maart 2014 (C-456/12), zoals aangehaald in de motivering van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij moet aantonen dat er sprake is van een gezamenlijk in Nederland opgebouwd gezinsleven, onderbouwd door een verblijfsrecht.

3.20. Randnummer 54 e.v. van voornoemd arrest C-456/12 van het Hof van Justitie luidt als volgt: *"Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en Lida, punt 70). A fortiori vereist de nuttige werking van artikel 21, lid 1, VWEU dat de burger van de Unie bij zijn terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit het gezinsleven kan voortzetten dat hij in het gastland leidde, indien deze burger en het betrokken familielid dat derdelander is, in dat gastland een duurzaam verblijfsrecht hebben verworven krachtens artikel 16, lid 1 respectievelijk lid 2, van richtlijn 2004/38. Het is dus het daadwerkelijk verblijf van de burger van de Unie en het familielid dat derdelander is, in het gastland, krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden genoemd in lid 1 respectievelijk lid 2 van artikel 7 of van artikel 16 van richtlijn 2004/38, dat bij terugkeer van deze burger van de Unie in de lidstaat van zijn nationaliteit aan de derdelander met wie die burger van de Unie een gezinsleven in het gastland heeft geleid, een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 21, lid 1, VWEU doet ontstaan. "*

3.21. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij de aanvraag geen bewijzen voegde inzake het al dan niet ten laste zijn van zichzelf ten aanzien van zijn zus, tijdens haar verblijf in Nederland. De verzoekende partij legde immers slechts twee stukken neer, nl. het schrijven van de gemeente Venlo van 15 april 2015 neer, waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds 20 maart 2015 was ingeschreven als ingezetene in de Basisregistratie Personen en de verklaring betreffende de aangifte vertrek uit Nederland door gemeente Venlo van 6 juli 2015. Uit deze voorgelegde documenten blijkt niet dat de verzoekende partij en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Bijgevolg kon de gemachtigde kennelijk redelijk en conform de voornoemde wettelijke bepalingen vaststellen dat niet afdoende aangetoond werd dat de verzoekende partij en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU